

Ke konci pobytu, jedno ráno u snídaně, mě Monika překvapí. „Teď je čas, abys vše, co umíš, použila v praxi.“ A ukazuje mi rukou do dálí. „Támhle přejdeš louky, napojíš se na cestu a kus po ní půjdeš a někde támhle z ní sejdeš do lesa a přijdeš z opačné strany. Uděláš si takový závěrečný okruh. Máš na to celé odpoledne. Les je kouzelný, i já v něm často bloudím, tak se prostě ztrať a zase se najdi.“

„Uf,“ ozvalo se mi uvnitř. Její veselé – „ztrať se“ mi málem způsobilo zástavu srdce. Dnešní ráno jsem vstala s vědomím, že mám nechat zemřít vše, co si myslím, že jsem. Slyšela mě snad Monika? Vím, že pro někoho je tohle zábava, ale pro mě je přesně toto noční můra. Šamanka v ní neomylně vyhmátla můj strach ze ztráty kontroly, děs z toho, že nevím, kde jsem.

Tak prima, jsem tady a jsem tu dobrovolně. A – je to výzva, je to možnost udělat pro sebe kus práce. Přijímám a jdu si nachystat vodu na cestu. Chci vyrazit co nejdřív, abych to měla brzy za sebou. No, ano – tak velký byl můj strach.

Vyrazím přes louky, jsem na cestě. Zatím jsem v klidu, vidím známé vrcholky hor za mnou. To se brzy mění. Cesta se kroutí v lese a já brzy ztrácím přehled. Cítím směr, ale netuším, jak jsem daleko. Jak poznám, kdy sejít z cesty? Začínám pokukovat, kudy do lesa vstoupit. Nechce se mi. Ani trochu. Jen se do lesa podívám a uvědomím si, že tam budu muset vejít, tak se celá třesu a jdou mi slzy do očí. Nebojím se v lese, ale hrozně se bojím toho, že se ztratím. Páni, je docela zarostlý, samé křoví, když tam vlezu, tak za chvíli vůbec nebudu nic vidět a ani vědět, kde jsem. Totálně se ztratit, zemřít – blikne mi hlavou. Tečou mi slzy. Cesta je jistota, mohu se po ní vrátit. Jdu po ní dál a pozoruji ještěrky, které se přede mnou schovávají. Připadá mi, že jdu docela dlouho. Vědomě se uvolňuji a najednou můj pohled přitáhl kraj lesa. Jako když je tam nějaký úvoz, stará cesta? Všimám si toho místa, nějak mě zavolalo. Dobrá tedy, jdu na to. Těžce vydýchávám. Není to cesta, jen vstup do lesa, rovnou k potoku. Přeskakuji ho a pokračuji dál. Vysoká trnitá křoviska mi sama přikazují směr a rychle za mnou uzavírají cestu zpět. Tak prima. A jsem v tom. Nemohu jít jasně jedním směrem, musím se přizpůsobit přírodě. Zastavuji se a rozhlížím kolem sebe. Mozek jede na plné obrátky: „No dobře, tak už jsem úplně ztracená. Nemám šajnu, kde jsem. Mám mobil a číslo na Moniku. A k čemu mi asi je, jak jí popíšu strom, u kterýho stojím? Neumím ani francouzsky, ani anglicky. Jsem v cizí zemi, zamotaná v nějakém lese. Klidně se tu můžu točit dokolečka... No... Tak co, tak tady holt někde přespím... jednou z něho snad někde vyjdu... nebo mě něco sežere? Hmm, nemám pocit, že by tu byly nebezpečné divoké šelmy.“ I když mi je jasné, že strávit noc v lese, byla bych podělaná až za ušima. Takhle si proberu vše, co mi víří hlavou. Všechny tyto myšlenky se protočí docela rychle a ve mně se překvapivě usazuje pobavený klid. Jsem ztracená. Zvláštní pocit.

Zase se rozhlídnou kolem sebe. Hm... je tu hezky. Rozhoduji se. Tak, když už nevím, kde jsem, tak si to aspoň užiju. Jdu a bavím se jen tím, kudy mě les vede. Místy jako když se rozevívá a propouští mě. Jdu a v jednu chvíli mám intenzivní pocit, že jsem velmi blízko „domova.“ K mému velkému překvapení poměrně brzy vylezu na mýtinu, odkud vidím místo, které znám. Je přesně tam, kam jsem se měla dostat. Ovšem co já? Místo radosti cítím zklamání. „Už je konec? Vždyť jsem si to ani pořádně neužila. Šla jsem vůbec správným lesem? Vždyť to bylo hrozně jednoduché!“

Ano, tohle mi skutečně jelo hlavou. Místo, abych se radovala a svalila se na trávu a užila si zasloužený odpočinek, tak jsem se vydala do lesa ještě jednou a hlouběji. Z opačné strany. Opět jsem se ztratila a opět se našla a najednou jsem měla pocit, že se vlastně nemohu ztratit. Moc krásný pocit, ejhle, nová důvěra. Na své druhé cestě jsem se v jeden moment dostala totálně do trní. Smála jsem se sama sobě, protože mi došlo, jak si umím někdy úplně zbytečně komplikovat život jen proto, že nevěřím, že by něco mohlo být jednoduché. Pochválila jsem se za to, že jsem už poměrně slušně vystoupila ze sebedestrukce, protože těsně před mým skluzem do trní mě napadlo obléct si dlouhé kalhoty. Každopádně jsem se dostala do pozice, kdy jsem měla levou nohu na trubce s vodou, poměrně vysoko, pravou jsem stála v trní, poměrně nízko. Pokud jsem se nechtěla prodrat se trním natvrdo, potřebovala

jsem se vyšvihnout nahoru. Chytit jsem se neměla čeho, všude jen trny. Chvilíčku jsem tak stála a uvědomila jsem si, že toto je opravdu risk, že mohu spadnout dolů do potoka, což bylo dost hluboko. Taky mi bliklo, že nemám žádné zdravotní pojištění, protože jsem se rozhodla důvěřovat si, že ho nepotřebuji. Tak co teď? Trním nejdu, ale toto je opravdu nebezpečné, bliklo mi. V ten moment jsem objevila třetí variantu. Posunula jsem svou pravou nohu o pár centimetrů nahoru, tím jsem náhle získala lepší pozici pro odraz a rychle jsem se vyšvihla nahoru. Další dva kroky a byla jsem z trní a srázu rovnou na cestě. Proč bych si takhle nepoblbla hned vedle cesty?

Sedla jsem si a smála se nahlas. Viděla jsem tolik paralel ve svém životě, kdy si nevidím na špičku nosu a zbytečně se drásám svou cestou, i když vedle mě je jedna připravená a krásně vyšlapaná. Však mi nic nebrání kdykoliv z prošláplé pěšiny odbočit a jít si po svém, tam, kde se mi les (život) sám rozevře. Vrátila jsem se pěkně utahaná a ušlapaná, emočně unavená a šťastná. Skutečně se radovat a slavit jsem dokázala až tak dvě hodiny po návratu.

Ještě několik dní jsem téma „dovolit si totálně se ztratit“ cítila v sobě. Přineslo mi vnitřní ořes, ztrátu půdy pod nohama, což je pocit, který zažívám poměrně pravidelně při svém momentálním životě a podnikání. A vida, zase jsem zjistila, že se nemusím bát. Už se není čeho držet. A je to tak v pořádku.